

Stefans Text. 4 Bind. 1851.

Efter synsöfallet fäde Herren
till Ormen: Jag skall fälla
fiendskap emellan oss fädd
guinnones fädd. Men jag vill
skall sändertrampad det fädd
och Du skall fälla honom i
dum hätt. Denna Guds patell
innefattas i tång. Först fälla
Häpar emellan Ormens fädd
och guinnones fädd, för det an-
dra sändertrampad det af-
Ormen hufvend och för det
 tredje fängandet i hälen.
Om vi nu först betrakta
fiendskapet emellan Ormen
fädd och guinnones fädd, så
är det vift och fänt, att den
na fiendskap är ganska stor
ty Ormen gyllet, eller Ormen
garne

öppna alltid öfver sin stora
kraft. När någon af quinnorna
får komma dem för nära; om
ungarne tvåfaldigt räkta ut
sin tunga, när någon
af quinnorna får komma in
i omfärd. Men i andra fi-
den kan icke heller någon af
quinnorna få gå om, för
förbi utan att de quinnorna
får tyfva alltid om vifv af
för dem ungarne, och därför
måste quinnorna få föder
trans. Ormen, hufvud. De
fiendskapas i stor, att fiend
och en funder, och om
läst att få chjal om. Men
Ormen yttras sin fiendskap
mat quinnorna, så färd
att han först räcker öfver sin
stafva räkta, sedan äfver
han sitt stora, sedan äfver
han hans ut, sedan äfver

tunga, och de äro prästas barn.
Om quinnans fäd när trane prar
på Ormen, så stänges barn. Pradum
i barns häll, etc. Vitas med fina
giftiga tändes; ty Ormen ätträt
lygga förtorgadt under tändes-
na. Nu vill vi quaffa väl
huru det förhåller sig med en
Orms tungen meniska; först prä-
les, hur äro fars, en. Thak, och
När Ormen ätträt präst i alla
hennes ödros, blir hon kalprast
enligt. Om en Orms tungen
Meniska ike i tid prästes be-
smat giftet, så dörs barn en för-
skräcklig död. Huru finna nu män-
ga Orms tungen meniska, fars
örja präst, så präst Ormen ätträt
huru till präst. Den gamle
Ormen har fått tillfälle, att ge
ta sitt dödande gift uti de
Orms tungen, fars, så att

Om en ettret fräses i alla deras
adorer; dessa olyckliga människor
kunna inte fräjas ifrån döden
om de inte tidigt söka ett annat
giftet; Men om de vore finna, det
många omflögna människor
som inte söka ett annat giftet
utan låta om en ettret sprida
sig om, bringa hela terrassen,
och när andra ettret börjar
fräsa, alla deras adorer, så
och i döden vara.

Huruvida, gennomsåg, så fändes
trampas om en, kufvas, det har
na för utgå för nummet af de
heliga skrift, men om en är
ett skrifvadt präst, kan den
inte, påstå kufvas, är för
der skrifvadt. Men när sig om en
med skrifvadt, och med denna
skrift, har han dragit ner tre
dye partier af himmelen, och
har på jorden de partier

7
Här kom Amme framför, den hofvans-
le quinnan, som nager i barnes
nåd, kan vill lyfluka presenben
net, som denna Trälfarers, Brud
skulle fåda: men denna quinnan
är utslut med Salen, och mörken
under fina fötter, och en krona af
12 Skjor på hufvudet. Och
här, den gamle Ammes inkefuk
äta upp frum barnet, som födel
af Trälfarers, Brud: ja jag vil
men att den döda Träns fler på
quinnan, för att dränka henne.
Allt detta har nu den gamle
Amme berättat, och the vår hof
va alla vnsftungna minniskor
drunknat. den döda Träns fler
som Ammes frejdda ut us frum
ga, ty den gamle Ammes lörda
förstär i lunga stert ankning
den elskliga, som gas i träng
våg, sedan hun vord för stert frag
fat, henne, retgjuter fader fler
met af en till tiller, och den

Skickas från hela masoniffrans.
Men Frälshuset, brödet kunde ha
inte ätas, ägnat, ty Gud beordrade
huru, och hans flydde till en
öken. Men i det här, kan alltid
så roligt: Ademsått, der kan
många vinstar ibland vilde djur
och ibland Ormskullarne masoniffrans
som hata hvar af sig och
grund. Ty så snart Frälshuset
brödet vls, hvarande, så församla
la sig alla dygdiga hvar, och
granska hvar af sig och till
Tä: de finna så många lyttare
och så många fel på Frälshuset
brödet: en är hvar fel i världen
ägnat, en är hvar fattig, en är hvar
ett och oärlig till arbete; en är
hvar elak och biter en är hvar
smugig och oärlig, inte kan
hvar örringar, inte kan hvar grann
na hvar, och när hvar sagas
i barnsinnas, säga alla dygdiga
hvar: detta representerar hvar.

Batter ej till. Men kan läffas, ike
2. / Men ~~verldens~~ Tändes och
säger om henne, utan kan hon
för sitt hjerta, när kan iet att
hennes brudgumme ike bestraffa
honne: ike afvärfas henne: ike
förstjutas henne; i sin andeliga
dåd rapas hon. Gud är fader
för detta Barn: för bruden vill
äta upp. Den men själ kan profet
/ kall först komma och hämta
sin brud; kan skall följa honom
med 12 stjärnor på hennes hufvud,
och följning, ringen på hennes
finger, och Hord / stjärnor på bröstet;
och alla verdens sygdsiga
honor skola stå garande af
förmyndare och jagor; är detta
Enalfurens brud, som är så trygg,
att hon skall på redert
Folke? Men skall hon ike då
skälla när hon blir gift,

den som redan varit öfver så
onettig: Och Gud nåda dem som
som har en jordan tralljacks.
men Trälserien, brist bryt sig i
fä, om, när den kallas för
för portarna eller tralljacks.
Vad har det för betydelse
att inte blifvit kallad för
strucken som för sin
brudgummen: den som har
alltid vara för mig att ha
ne, brudgummen, att ha
ne upprättat att ha
som jag har, men som har
har af sin egen färd
brud den som, att ha
vitt hafvande, till Trälserien
att ha som Trälserien
om har. Vad af sin egen
eller skuta, att ha
har som har
Egentliga portarna.

Men det var måste Frälsaren
ofta klänna öfver sin trösta
brud kallfjinnighet, och hinst
läshet: men mitt öfsta flä vid
dörren och talargat, men den
trösta bruden släpper inte in
sin älskare, ja, han har
Någon Annan älskare mer
han älskar mer än Frälsaren.
Den himmelske brudgummen
måstas det gå bort för jag
efter den trösta bruden, dör
emellan hans älskas verkan
mer än hans. Att du trösta
Christe brud! Hur ofta han
utbränd älskas talargat på
ditt hjertad dör? Men det
har inte uplatit, emellan de
brude verldens kärna? Hur
länge vill det vara trösta emot
himmelen, som lät ditt blod
na för din skull? Skulle det
inte vara bättre för din själ, att

Du afvaga på den beträffande
Verlden, och påtattade Träljarnas
fötter med Angrens tånar, och beja
kanarn med ett förkrasfast
ta, att han måtte försluta sig
lättsinniga brud, kunna atrahera
Sedetta för du göra dag i
Nåding dörr, tillsluter. Vi hoppa
att han vilde förskjuta sig
trolösa brud, och han som
angras och afbedjes sitt brätt.

Du äst helig, och försör
ibland Ysrels lat. Ps. 22: 24.
Hagtidens dagarna att jagas. Text
är Hagare der Fränning David
Palmer, och emellan Fränning
David har fått det vittnesbör-
det af Ysrael, att han var en
man efter Guds sinne, emellan
var Träljane, har på sina fötter
har tuffet bevis ut David's
Psalmes samt en text.

görningas jäfvar mörkles för oss
som kristnare, emedan det fräter
i oss. Förneket icke, som det är ganska
kunnigt en sådan man, som kan
de vara Guds behagliga, kunna vi
litat vara af fröjdande den
att David kunde Guds helighet
och sin egen brattfjighet i sin
David icke var något djupa
mörkles. Vi kunna därför be-
trakta Guds helighet och mörk-
liksom brattfjighet, ty denna kunn
ni kristendomen, att mörkliksom
rätt kunnas Guds helighet, och sin
egen brattfjighet. Adenung David
kunde ett rikt och ämtaligt sinne
då han skref sina Psalms, och
vi kunna därför vara af fröjd
tygde derom, att hans hand
djupa syndas för oss, att han
kunde ett rätt ögon af oss, sina
syndes, därför kunde af oss
David, hans helighet icke

tränga rättfärdighet; att David
hade ett förfrående Samvete, då
han begick den och mer än vilken
liger. Samt. Men så blef hans Sam-
vete också grundeligen väckt, när
Nathan kom och förbrädde honom
hans gryfliga synd: han fick Sam-
vets qual och grubblade en tid
så mycket, att han blef Mages och
förfalles i rusigitet. Men just den
ta Samvets qual betraktas nu af
Mångas sällam en verkbar af djup
vuden: Men apostolen Paulus
betygar, att en sorg, som är efter
Guds sinne, verkar bättring till
salighet, den man inte ångrar.
Men Vorden, visa betrakta ett i-
dant tillstånd, när det David be-
fann sig under bättrings kampen
sällam galenskap: de säga, att det
är ett oönskt grubbel, och en-
del gästa att det är en Själs sjuk-
dom; andre gästa, att det är djup
vuden, som förfalles, men istället
Samvets qual. De föreställa

hög, att Gud är så Nådig och barmhärtig,
att han inte kan fördöma från
sitt till Helvetet. De säga, att Gud
inte kan sträffa minniskan, på
att sträffa henne i afgrändhet: ja
en del sträffa till och med, att Gud
vore strafflös, om han fördömt
Nagons Minniska till afgrändhet.
Äm juledes en minniskas bonjus grub
la, och faller i Samvetsgräl, på
att det inte Gud, utan djefvelen
som försörjare Minniskans Samvet
gräl. En del med gifvo, att det är
endast stora och grofva strafflyg
gar, som falla på Samvetsgräl
såsom Mördare, Mordare, och
Andra. Men dygdiga och Gudfrästa
och Minniskor behåfva inte grub
la. Emellertid veta vi nu, att många
älskfulla hade Samvetsgräl, ehuru
han inte var en så stor förstare
som David. Rättes grubblande
länge innan han på Samvet
föll. Men denna tidens blott
hottarar sträffa, att rättes
grubblande var onödigt, och

det är säkert, att Lutheriska församlingar
har sin första början i det Lutheriska
grundskollet. ty ännu Luther icke hade
grundskolan, så hade vi ännu i denna
dag varit i Påskdömet. Men jag
denna världens vifva: icke behåller
vi grundskolan, för att Luther har
grundskolan. Det var bara ett tecken
af Luther, att han grundskolan.
Vidval för vi nu af Davids Exempel,
att Menniskans måste grundskolan, men
han vill blifva en kristen, han måste
hafva en rätt ämbets ämbets, sina färdigheter
om han skall blifva delaktig af nåd
den i Christo. Men tros en kristen, att
Gud icke är så närstående med
Menniskans fel. och de som
jaga Nåd atgåfva: icke kan
du förtjena Nåden Nåd vren
grundskolan och Samvetsgrundskolan, men
du kan gräta blod, så blir
du ändå icke bättre för det. Det
är vida bättre, att du tros, att
Gud är Nådig. så blir du färdig.
Men emot Villkoren är Gud

Nådig? Är han Nådig emot oss
härskade och åtfordriga syndare?
Nej. Är han Nådig emot dygga
och Gudsfruktiga människor, som
levat enligt och Gudsfruktigt i all
sin tid? Nej. Faderens människor
behöfva ingen Nåd: ty det är oss
då den brattliga Guds behöfves
Nåd. Men emot hvilken är det
Gud Nådig? Jo emot David, som
har Samsels qual, emot Manassé,
som bad, emot Petrus, som gillade
att skiljas, emot synderskon,
som gret af sin faders, emot
Maria Magdalena, som hade sin
Djefel uti sig: Ann de blifver
som en af dem: de fört från Gud
hoppas, att Gud är Nådig: men
den som varit dygga och Gudsfruk-
tiga i All sin tid, skall icke Gud
förbarmas sig af sin faders?
Nej: En faders behöfves icke
Nåden Nåd: ty han har ju icke
behöfvat något bratt? En faders

behåfves väl icke fruktata på
Guds vrede, som berömd och kändes.
Icke behåfves man ännu fins för
der, ty man har ju icke begått någon
synd? icke behåfves man be Guds
förlåtelse, ty man har ju icke begått
något ånadt. Ja men, säges nu nå
dattjufven, som har en död Tro i
sig själen: det finns ingens meniska
på jorden, som är så fullfri, att
man icke begått någon synd. Besö
ne tros jag, säges. Gudattjufven,
att Gud är Nådig, och förlater mina
synder för Jesu Christi förtjänst.
Du tros falldes, att Gud är Nådig
omot obotförliga syndare, som all
drig haft någon rätt ångas åfven
sina synder, alldrig haft någon
förgiftnad. Guds sinne alldrig va
rit: Samvetsqual och hjerte
angest, alldrig varit upväckt
en syndasinnens alldrig haft
något allvarligt bekymmer
om sin Själs salighet. Men

från för du fått den Tron, att
Guds nådig emot obatfärdiga
Syndare. Menne utke djfvelen
hufva inbillats dig, att Gud är
Nådig emot alla, som lefva Ogyrdas
tygl. Han är förmattigens nådig
emot Prögare och fyllkunnas, emot
tyglas och portkunnas, emot prästerna
och Slags Prögare, emot skuldare
och Subbats byglare, emot människas
åtens och gerigbuktas: och synd frött
bara du Tror! Du för således göra
för, bara du tror, du för fura dig full
bara du tror: du för följa brännvinn
och hålla Prag, bara du tror, du
för fröja och fäst bara du tror.
du för guida och ledaga folk, bara
du tror: du för göra förvarigen
och Skåla, bara du Tror: bara du
för du rätt Tror: du blir du fulig:
du utbryter utke gräbbla eller
förja tyres dina fyndes fästom
Muriel och Mergaffel, uten Tror
bara, och gräbbla utke.

Du Christen, hafver det autsamme
gjort tillfyllt, och betalt. Hur
fäges. Nådafäres? Skall jag ikke
på tillägna mig christe förtjenst?
Skall jag ikke på tillägna mig
christe förtjenst? Skall jag ikke på
tro, att Gud är, nådig, med misserne
jag för grubblas, gråtes, förjes, felaktig
och för mig. Samvetsqual och
hjärteangest? Nej jag tror, fäges
Nådafäres, att Gud är, nådig,
att han förått alla mina synder
för christe förtjenst, och af sine
blotta Nåd, ikke för mitt gråt
de, jämrande eller tjuvande, ikke
heller för mitt Samvetsqual och
hjärteangest, ty med faderlång
och och jämrande, eller felaktig
och grubblande förtjenas jag inget
ting. Och annu öfverdöf fäges Nåde
färes, förtjenas jag Nåde följ-
ket dermed att jag börjar på
anbring hyarna och

predika: dermed att jag skälles på keder
ligt folk, och förämnas människors till
afgrundens, som jag förare förge
na Helvetet om. Minnelse! på
tals Nådälskarna, och på denna Tro
as: som förbig att ringa sig, på snart
Sensitivet börjas förämnas förare.
Ty Nådälskarna kännes inte förare.
Guds helighet eller fränsa rätt för
dignitet. Han menas, att Gud är till
Urmäktig, som kunniga förälska
förmåga i sina barns fel utas
lats, den raka fräns: vildsgra, inga
tills döf de, ägga nådälska, fräns
sina förälska: Nådälskarna tros
inte, att han har förut sin egen
Mänske: afgrundens, och den
med krossat fränsen: utas han
tros, att Gud är nådig omå, påstas
han förar, färs, och fräns: påstas och
vår nas, som en gäst, eller påstas
fräns, och påstas at alla, fräns
tals en fränsen, eller tar den i
läggan och dras ut den, som

ytka eller fördrö en afvärlig
örger och bättring. Men en fader
Tro hade ike David. Ty han fick
Sammetsqual, så snart Mafeten
Nathur förbradde honom. Han
Agadaktiga lifvare: Han blif
rikke and på Nathur, yllers. Hörde
han ut. Nathur, för det att han
han och talade om bättringen.
Men han hafva vi hört. Hade
na blifva förtittrade på Yehanne
Däparnen, om det var. Hade
på den, och kallade den på
huggarnas affäsa, af den
den. Han. Hörde han. Hade
på Nagan. Samvitt, för den
Däparnen, hufvud. Han. Hade
ett fat. Och Yehanne. Hade
rikke heller på Nagan. Samvitt,
frid. Hörde den. Hade
predikanten. Hade. Hade
var. Hade. Hade. Hade.
dette. Andliga. Hade. Hade.
Hörde. Hade. Hade.

Minnekas Minna begår ossat Gud
och Thälfar oss, att de hata och för-
fälja de christne, ehuru de tro sig
göra. Gud är tjioft dermed, att
de draga Jesu krusningar, och
de hända Guds helighet, såsom
David och Guds tjiofta rätts-
dighet såsom öfver, skulle de
hag Minna sin egen fördämelse
af oss. Men den förgäfsa påkläd-
ningens utse Guds tjiofta rätts-
dighet, derför, att Samhället
är påsvand. Samhället för-
mer den utse. Ej heller Minna
de sin egen Agudatets rätts-
dighet, gör det snett. Men
Min Minne Minna och
Minna den som dör och
dör, de Minna utse till
Att Minna Minna Minna
och fördämades den, och de
utse tro sig en enig fördämelse
vord, vara, ehuru de vilja med
Minna, jag fattig förderig Min-
nisse, utse enig en enig för-
derig

4
melle vänd vara: Alla Gudfrukt
tiga Nådatsignas kasa denna
Gyrdabetsbarns alla med man
ness, men i hjentat kasa de för
barns barn afvies barns barn
fann vägar. Hälla Guds frukt
rättfärdighet för deras ågades.
David kunde inte tycka på
andligt hat till platan, om
Davids hjerta blev förstärkt
af Nathans ord: Men (jordanse)
blev icke förstärkt af
Frälserens ord, utan de blef
vo förbittrade, och nu jag
Mangas Guds: En fästare
pråkare, men ingen som
nissan blifva förbitrade
icke seara barns barn af ett
gott hjerta. Salunda skulle
Profeternas, Jesusnas barn
och Frälserens barn
predikningar hafrä barn
ifran ett slakt hjerta.

emedan de flesta åhörare blefvo
förbittrade af deras Predikningar
monne icke förbittringen vara
ett verk af djefvulder? och må
icke Davids Samsvetsqual som
var en följd af Nathans straff
predikan hafva varit ett verk
af den helige Andas, som verkade
de genom det yndskade ordet
och rätt syndad angas? Men om för
tiden vilja icke de äkta Luther
nerna Måra dagens straffene
dikningar, emedan de lefnat så
gudfruktigt, och äro så heliga
att de icke behöfva andra försä
jel, eller bedja Guds oss förlåtelse
för sina Synder. Nu tidens äkta
Lutheraner påstå, att Profeters
predikningar påfå icke på
denne tidens dygdiga och
gudfruktiga, Men icke för
denne tidens äkta Lutheraner
tycks sig icke hafva förtjänat
flågra förbrärfas, men kan

hvarken i Tempel eller hemmet.
Men David, som var en kanning
tog emot förbruderna af Nathan
med vundringfullt omhändertagande.
Samvete var icke alldeles förbjudet
dett, skura sofrander. Han blev
genom Nathans förfrågningar
övertygt, Gud älskar verkade genom
ordet en sanna ängar och bötter
Här: Paulids kjerter. Han fick en
sorg, som var ofta Guds firsne
och denna sorg verkade uti ko-
num bättring till Salighet. Gifva
Gud, att alla, som ännu ligga fä-
ne i syndafinnens vatten, de
verja daval, att de måtte bekänna
hans deras frid tillbringa, igen
Nädens dagg, vander tillförlit
för evigt. I dag om du hörer
Herrns röst, ja förkärda icke
ditt kjerter; Ty Gud lärer icke
gärna sig: hans mennecken
ditt skall höra och upphäva.